

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van de bij e-mailbericht van 16 maart 2018 door mevrouw A, hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen mevrouw drs. B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in de NIP-registers kinder- en jeugdpsycholoog NIP en psycholoog NIP, in deze procedure bijgestaan door mr. O.L. Nunes, advocaat.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift d.d. 16 maart 2018;
- het verweerschrift met bijlagen d.d. 26 april 2018;
- de pleitnota van mr. Nunes, overgelegd ter zitting van het College van 17 oktober 2018.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 17 oktober 2018, waarbij klaagster en verweerster aanwezig waren. Verweerster werd bijgestaan door mr. Nunes.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan.

II 1. Klaagster is na verwijzing door haar huisarts van mei 2017 tot december 2017 in behandeling geweest bij verweerster met als hulpvraag traumaverwerking. In totaal hebben 12 sessies plaatsgevonden.

Bij de behandeling werd EMDR toegepast.

II 2. Na het eerste gesprek, in mei 2017, heeft verweerster klaagster meegedeeld dat zij, gelet op de gebleken complexiteit van het trauma, ook in aanmerking kwam voor behandeling binnen de specialistische ggz (SGGZ), en dat zij haar naar een instelling kon verwijzen voor een intensievere traumabehandeling dan zij haar zelf kon bieden.

Per e-mail van 6 juni 2017 heeft klaagster verweerster laten weten dat zij er de voorkeur aangaf om door te gaan met de sessies bij verweerster.

II 3. Na afloop van de 12 sessies heeft verweerster klaagster een vervolgbehandeling aangeboden. Klaagster heeft daarvan afgezien.

II Het standpunt van klaagster en de klacht

De klacht houdt in, zakelijk weergegeven, dat verweerster in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen.

1. Klaagster stelt dat zij verweerster heeft ervaren als ‘controlling/dwangmatig’ en directief. Volgens klaagster heeft verweerster haar persoonlijke problemen meegenomen in de professionele relatie, waarbij de rollen therapeut/cliënt werden omgedraaid.
2. Klaagster verwijt verweerster voorts dat zij geregeld reageerde vanuit haar persoonlijke triggers en perceptie, in plaats van dat zij neutraal was en met een open blik keek.

3. Volgens klagster heeft zij te vaak haar grenzen ten opzichte van verweerster moeten aangeven, onder meer voor wat betreft het bewaken van de eindtijd van de sessies.
4. Klagster stelt dat verweerster bepaalde 'aanpassingen' met betrekking tot de behandeling wilde maken, die volgens klagster niet klopten.
5. Klagster zegt verweerster als niet-oprecht en niet-transparant te hebben ervaren.
6. Volgens klagster is haar dossier onvolledig en staan er onwaarheden in. Klagster heeft in dit verband in haar klaagschrift verwezen naar een gesprek dat zij met verweerster had over een eventuele melding bij Veilig Thuis.

IV Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de klacht gemotiveerd betwist. Voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht zal daarop in het onderstaande worden ingegaan.

V De overwegingen van het College

Ten aanzien van de klacht overweegt het College als volgt.

Het College merkt allereerst op dat verweerster ter zitting heeft uiteengezet dat zij weloverwogen met de behandeling van klagster is begonnen na het intakegesprek. Gelet op de zware problematiek van klagster heeft verweerster met collega's van verschillende intervisiegroepen – anoniem - overleg gepleegd of zij de behandeling kon voortzetten.

Hierbij speelde ook een rol dat klagster haar voorkeur had uitgesproken voor het doorgaan met de sessies, in plaats van te worden doorverwezen naar de SGGZ.

Gelet op haar jarenlange ervaring in de SGGZ en met het werken met getraumatiseerde personen kon verweerster naar het oordeel van het College tot de keuze komen om de behandeling voort te zetten.

Ad klachtonderdeel 1 en 2:

Gelet op hun onderlinge samenhang behandelt het College deze klachtonderdelen gezamenlijk. Verweerster betwist dat zij haar persoonlijke problemen in de behandeling van klagster heeft meegenomen, en dat de rollen therapeut/cliënt werden omgedraaid. Verweerster heeft uitgelegd dat zij tijdens de behandeling van klagster *self-disclosure* als techniek heeft toegepast.

Als voorbeeld van directief handelen heeft klagster genoemd dat verweerster tijdens een sessie zou hebben gezegd dat klagster haar familie niet meer moest zien.

Verweerster heeft als toelichting op dit punt naar voren gebracht dat zij, toen sprake was van verschillende oplopende conflicten binnen klagsters familie, haar de suggestie heeft gedaan eventueel een adempauze te nemen om een en ander te laten bezinken, en dat het klagster uiteraard vrijstond deze suggestie niet over te nemen.

Als voorbeeld van handelen vanuit persoonlijke triggers heeft klagster genoemd dat verweerster persoonlijk leek te reageren toen klagster haar vertelde dat zij door iemand werd gepest.

Ook ten aanzien van dit voorbeeld heeft verweerster als verklaring verwezen naar de methode van *self-disclosure*.

Ook zou verweerster volgens klagster haar op een voetstuk hebben geplaatst, hetgeen verweerster heeft betwist.

Hoewel klagster de opstelling van verweerster wellicht als te directief kan hebben ervaren, heeft zij onvoldoende aannemelijk gemaakt dat dit ook daadwerkelijk het geval was. Het College heeft niet kunnen vaststellen dat verweerster zich als zodanig heeft opgesteld ten opzichte van klagster, en evenmin dat sprake is geweest van een omdraaiing of vermenging van de rollen therapeut/cliënt. Tegenover verweersters betwisting heeft het College evenmin kunnen vaststellen dat verweerster

klaagster op een voetstuk zou hebben geplaatst, nu klaagster deze stelling niet nader heeft onderbouwd.

De klachtonderdelen 1 en 2 zijn ongegrond.

Ad klachtonderdeel 3:

Verweerster heeft aangevoerd dat zij het belangrijk vindt om de tijd te nemen voor haar cliënten, en dat het daardoor kan voorkomen dat de eindtijd van de sessie wordt overschreden.

Klaagster heeft naar voren gebracht dat zij het niet prettig vond dat de sessies uitliepen, omdat dan andere cliënten die in de hal wachtten, het gesprek zouden kunnen horen.

Verweerster heeft verklaard dat de behandelkamer geluiddicht en goed geïsoleerd is. Het College kan bij gebreke van bewijs niet vaststellen dat andere cliënten het gesprek hebben kunnen horen.

Naar het oordeel van het College kan terzake van dit klachtonderdeel geen tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen van verweerster worden vastgesteld, zodat ook dit klachtonderdeel ongegrond is.

Ad klachtonderdeel 4:

Dit klachtonderdeel heeft betrekking op verweersters aanbod om met een vervolgbehandeling te starten, waarbij de diagnose 'depressie' zou luiden.

Verweerster heeft aangevoerd dat dit een legitieme diagnose was gelet op de problematiek van klaagster en de daaraan gerelateerde geconstateerde kenmerken van een depressie, en dat zij deze ook als zodanig in het dossier van klaagster had genoteerd.

Met verweerster is het College van oordeel dat van klachtwaardig handelen in deze geen sprake was en dat de omstandigheid dat klaagster zichzelf niet in die diagnose herkent niet wil zeggen dat verweerster niet op goede gronden tot die diagnose kon komen.

Verweerster deed dit voorstel kennelijk in het belang van klaagster om haar een vervolgbehandeling te kunnen bieden.

Dit klachtonderdeel is eveneens ongegrond.

Ad klachtonderdeel 5:

Klaagster heeft ter zake van dit klachtonderdeel gesteld dat zij aan verweerster had verteld dat ze een aanvraag had gedaan voor een onderzoek naar autisme.

Klaagster verwijt verweerster dat zij weliswaar zei geen aanwijzingen voor autisme bij klaagster te zien, toch dusdanige vragen aan haar stelde dat het leek of ze toch uitging van een dergelijke stoornis bij klaagster.

Verweerster heeft uitgelegd dat de vragen die klaagster als voorbeeld noemde niet gericht zijn op onderzoek naar een autisme spectrum stoornis.

Ook ter zake van dit klachtonderdeel heeft het College geen tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen van de kant van verweerster kunnen constateren, zodat ook dit klachtonderdeel ongegrond is.

Ad klachtonderdeel 6:

Ten aanzien van de door klaagster genoemde kwestie rond de melding bij Veilig Thuis heeft verweerster aangevoerd dat zij op klaagsters verzoek om een melding te doen heeft geantwoord dat zij dit niet kon doen, omdat zij de personen om wie het ging niet kende.

Verweerster heeft voorts verklaard dat zij aan klaagster verschillende opties heeft voorgelegd om met de situatie om te gaan.

Het College is van oordeel dat dit van een juiste aanpak van de zijde van verweerster getuigt.

Een melding bij Veilig Thuis had verweerster uiteraard niet mogen doen, nu zij op geen enkele wijze betrokken was bij de situatie waar het om ging.

Dit klachtonderdeel is eveneens ongegrond.

Het College merkt op dat verweerster in klagen subjectieve beleving kennelijk op een aantal punten is tekortgeschoten.

Het College heeft echter niet objectief kunnen vaststellen dat verweerster tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld ten opzichte van klager. Integendeel, uit de stukken en uit verweersters verklaringen ter zitting maakt het College op dat verweerster zich bewust was van de ernstige problematiek van klager, en zorgvuldig en behoedzaam te werk is gegaan bij de behandeling.

Klager had er, toen haar onvrede gaandeweg toenam, voor kunnen kiezen met de behandeling te stoppen en een andere behandelaar te zoeken.

Desgevraagd heeft klager ter zitting verklaard dat zij dat niet heeft gedaan, omdat zij als principe heeft iets waaraan ze is begonnen af te maken.

Het College komt tot de slotsom dat de klacht ongegrond is.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht ongegrond.

Aldus gewezen op **17 oktober 2018**

door:

mr. J.P. Fokker, voorzitter,
mr. T.A. Leenhouts-Strijker, secretaris,
drs. I.A.M. Boonekamp,
dr. G.T.M. Mooren,
drs. J.R. Mulder,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

J.P. Fokker